

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.114.033 van 20 december 2002
in de zaak A. 95.117/XIV-10.667.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. ILUNGA-KABEYA,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Adolphe Buyllaan 128

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 1 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 11 juli 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. ILUNGA-KABEYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Congolese nationaliteit, komt op 11 december 1997 in het Rijk aan en vraagt op 19 december 1997 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 14 april 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 28 april 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 29 mei 2000 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie dit beroep dat kennelijk ongegrond voorkomt zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

1.5. Op de zitting van 29 juni 2000 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadslieden, gehoord.

1.6. Op 11 juli 2000 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende redengeving:

“Overwegende dat appellante stelt dat zij de nationaliteit van de Democratische Republiek Congo bezit; dat zij afkomstig is uit Kinshasa; dat op 18 mei 1997 militairen van Kabila appellantes huis binnengevallen zijn op zoek naar generaal N.N., de echtgenoot van een van haar zussen, haar broer majoor M. en eventueel ook haar neef

kolonel Gwato; dat bij de inval van de militairen appellante verkracht werd, haar huis geplunderd en een neef gedood werd; dat appellante daarna ingetrokken is bij vrienden die in dezelfde straat woonden; dat zij op 20 mei 1997 naar Brazaville vertrokken is, vanwaar zij op 5 juni 1997 tezamen met drie van haar kinderen naar Bangui in de Centraal-Afrikaanse Republiek gereisd is; dat zij daar omwille van de onveilige of onzekere situatie voor Congolezen besloten heeft om door te reizen naar haar zus die in België verblijft; dat zij op 20 juli 1997 naar Kameroen vertrokken is om er bij de Belgische ambassade een visum aan te vragen; dat zij na de weigering van de visumaanvraag op 30 juli 1997 naar Bangui teruggekeerd is; dat zij op 10 december 1997 tezamen met haar drie kinderen met een 'geleend' paspoort naar België vertrokken is, waar zij op 11 december 1997 aangekomen is en zich op 19 december 1997 vluchteling verklaard heeft;

Overwegende dat appellante haar identiteit en herkomst aantoonde door voorlegging van een internationaal paspoort afgeleverd op 18 april 1997; dat zij geen stukken voorlegt die de door haar afgelegde reisweg en de door haar aangehaalde feiten aantonen;

Overwegende dat de verklaringen van appellante een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van appellante coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op appellante en zij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, 53); dat de verklaringen van appellante niet eensluidend en coherent zijn; dat zij bovendien in strijd zijn met een door appellante voorgelegd bewijsstuk;

Dat appellante een paspoort voorlegt, waarin twee stempels staan waaruit blijkt dat zij op 13 mei 1997 haar land verlaten heeft; dat zij in verband met deze stempels in haar verzoekschrift en ter zitting verklaart dat zijzelf op 20 mei 1997 haar land illegaal verlaten heeft, zonder dat er een stempel in haar paspoort werd aangebracht; dat zij om vanuit Brazaville naar Bangui te kunnen reizen moest kunnen aantonen dat zij Brazaville legaal was binnengekomen en dat zij om die reden via haar vriend stempels in haar paspoort heeft laten aanbrengen; dat zij hieraan toevoegt dat het niet plausibel is dat zij een paspoort zou deponeren dat haar verhaal zou tegenspreken; dat deze verklaringen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, omdat het door appellante voorgelegd bewijsstuk en de daarin aangebrachte elementen als authentiek moeten worden beschouwd tot bewijs van het tegendeel; dat appellante geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat de stempels op onregelmatige wijze zijn aangebracht; dat zij bovendien niet kan verklaren waarom er toen stempels met als datum 13 mei 1997 zijn aangebracht, terwijl die stempels zijn aangebracht na 20 mei 1997; dat bovendien blijkt dat appellante het paspoort pas op 27 januari 2000 voorgelegd heeft en dat men bovendien van haar desgevallend had mogen verwachten dat zij zou gewezen hebben op het feit dat een aantal van de in het paspoort aangebracht stempels niet op regelmatige wijze waren aangebracht;

Dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing gewezen heeft op een aantal tegenstrijdigheden; dat hij ten eerste erop wijst dat appellante op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat de militairen haar dreigden te verkrachten, terwijl zij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat zij door de militairen ontkleed en verkracht werd; dat appellante in haar verzoekschrift, noch ter zitting, elementen aanbrengt om deze tegenstrijdigheid te weerleggen; dat men redelijkerwijs mag verwachten dat appellante, wanneer zij effectief door de militairen verkracht werd, op de Dienst Vreemdelingenzaken een belangrijk element zoals de verkrachting ter sprake zou gebracht hebben en dat dit dan in het verslag van het interview, dat zij voor akkoord ondertekend heeft, vermeld zou zijn; dat men dit zeker en vast mag verwachten gelet op het feit dat uit het verslag van het interview blijkt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkrachting ter sprake gebracht heeft, maar dat zij hieromtrent slechts verklaard heeft dat de militairen haar dreigden te verkrachten; dat men dan ook kan besluiten dat appellante deze tegenstrijdigheid niet weerlegt;

Dat appellante in verband met de andere door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden elementen aanbrengt die als een weerlegging van die tegenstrijdigheden kunnen worden beschouwd;

dat de weerlegging van die tegenstrijdigheden geen afbreuk doet aan de vaststelling dat appellante een tegenstrijdigheid in verband met een zeer belangrijk aspect van haar relaas niet weerlegt en dat haar verklaringen in strijd zijn met een door haar voorgelegd bewijsstuk; dat men hieruit kan besluiten dat zij de op 18 mei 1997 gebeurde feiten niet aantoont;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voortdoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (R.v.St., Mungsiensi, nr. 46.530, 16 maart 1994; zie eveneens R. FERNOUT, Erkenning en toelating als vluchteling in Nederland, Kluwer, Deventer, 1990, 76; J.C. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75) ; dat deze stelling voortvloeit uit de definitie van vluchteling, zoals geformuleerd in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium ‘gegronde vrees voor vervolging’ het wezenlijke is; dat determinerend is bij onderzoek van dit criterium of appellante thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van oorsprong; dat om die reden het bewijs van de op 18 mei 1997 gebeurde feiten, in de hypothese dat zij als bewezen worden beschouwd, niet noodzakelijk voldoende is als een bewijs van gegronde vrees voor vervolging;

Overwegende dat appellante aanhaalt dat zij vervolging riskeert omwille van het feit dat zij de schoonzus is van generaal N. N. en dat ook haar broer majoor M. en neef kolonel G. officieren waren in het leger onder het vorige regime; dat uit verscheidene bronnen (Country Information and Policy Unit, Democratic Republic of Congo Assessment, Home Office, United Kingdom, september 1999; Country Reports on Human Rights Practices, U.S. Department of State, 25 februari 2000; Report on the situation of human rights in the Democratic Republic of the Congo, submitted by the Special Rapporteur, Mr. Roberto Garreton, Commission on Human Rights, Economic and Social Council, United Nations, 18 januari 2000) blijkt dat de situatie in Congo bijzonder slecht is en dat er bijzonder veel problemen van schendingen van mensenrechten zijn; dat uit dezelfde bronnen evenwel niet blijkt dat personen vervolging riskeren, enkel en alleen omdat zij familie zijn van een persoon die door de autoriteiten wordt gezocht omwille van activiteiten onder het regime van de vroegere president Mobutu; dat appellante geen elementen aanbrengt of stukken voorlegt waaruit blijkt dat zij omwille van haar relatie met de hierboven vermelde personen vervolging riskeert;

Overwegende dat appellante niet aantoont dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het in het Frans gesteld verzoekschrift niet ontvankelijk is vermits het overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in het Nederlands diende te zijn gesteld;

2.2. Overwegende dat luidens artikel 66, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State “de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (voor de Raad van State) voor hun akten en verklaringen, de taal (mogen) gebruiken welke zij verkiezen”; dat, indien het in artikel 51/4, § 3, van voormelde wet van 15 december 1980 de bedoeling van de wetgever ware geweest af te wijken van deze bepaling, hij zulke ingrijpende wijziging

ondubbeltzinnig had moeten doen blijken, doch hiervoor in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 niet de geringste aanwijzing is te bespeuren; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep moet worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat in een eerste middel verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 1, (A), 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48 van voormelde wet van 15 december 1980 en van de principes van de asielwetgeving, doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar aanvraag verwerpt omdat ze het bewijs niet levert van de aangevoerde feiten, omdat haar verhaal tegenstrijdigheden zou bevatten en omdat de feiten van mei 1997 niet meer voldoende zijn om een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te verantwoorden, terwijl haar verhaal duidelijk en vrij van tegenstrijdigheden was en het bewijs werd geleverd dat ze behoort tot een familie die door het huidige bewind van KABILA gevisieerd wordt niet enkel omwille van de onder het vorige regime door haar schoonbroer, generaal N., uitgeoefende functies maar vooral omwille van de activiteiten van deze laatste tegen het regime van KABILA;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat niet blijkt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een kennelijk onredelijke of incorrecte beoordeling van verzoeksters asielaanvraag heeft gemaakt en de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden;

3.1.3. Overwegende dat dit middel er in wezen toe strekt de beoordeling van de grond van de zaak door de Raad van State te laten overdoen, hetgeen buiten de bevoegdheid van de administratieve cassatierechter valt; dat het deze niet toekomt zijn beoordeling in verband met de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de echtheid van de aangevoerde vervolgingen in de plaats van de beoordeling van de feitenrechter te stellen; dat de Raad van State enkel de wettigheid van de hem voorgelegde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen mag nagaan; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoekster aanvoert dat artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn geschonden doordat niet genoegzaam wordt gezegd waarom geen rekening wordt gehouden met de ter staving van de aanvraag aangebrachte elementen, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich wat haar verwantschap met generaal N. betreft beperkt tot een vage formule zonder te zeggen waarom haar familie bij terugkeer naar Congo geen gevaar loopt;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevoerde wetsbepalingen in deze niet van toepassing zijn, dat genoegzaam wordt aangegeven waarom verzoeksters familiale aanhorigheid geen erkenning als vluchteling kan wettigen;

3.2.3.1. Overwegende dat noch artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, noch de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van toepassing zijn op de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat een administratief rechtscollege is; dat men moet aannemen dat verzoekster in de plaats ervan de schending beoogt aan te voeren van artikel 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980, luidens welke wetsbepaling de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met redenen worden omkleed;

3.2.3.2. Overwegende dat blijkens de bestreden beslissing de aanvraag van verzoekster in hoofddeorde wordt verworpen omdat “haar verklaringen niet eensluidend en coherent en bovendien in strijd met een voorgelegd stuk zijn” en in bijkomende orde -voor zover de op 18 mei 1997 gebeurde feiten als bewezen worden beschouwd- omdat “uit verscheidene bronnen niet blijkt dat personen vervolging riskeren, enkel en alleen omdat zij familie zijn van een persoon die door de autoriteiten wordt gezocht omwille van activiteiten onder het regime van de vroegere president MOBUTU”; dat de bestreden beslissing afdoende is geschraagd door het motief in hoofddeorde, zijnde de ongeloofwaardigheid van het voorgebracht feitenrelaas; dat kritiek op het bijkomstig motief -het gebrek aan een actuele vervolging- op zich niet tot vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat het dan ook overbodig is de grief in verband met dit overtollig motief nader te onderzoeken; dat het tweede middel moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twintig december tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.